

Kuba zlobí

„Kubo!“ ozývá se ze dvorku. „Kubíku! Kde jsi?“
Babička volá. „Kubo!“

Kuba sedí na půdě docela potichoučku. Ani nepípne. O nohy se mu otírá černý kocour Mikeš.

„Kubo!“ ozve se táta.

„To jsem blázen,“ babička je trochu polekaná.
„Vždyť tu teď byl! Bral si další vdolek.“

Kuba sedí v koutku půdy a zamyšleně olizuje z vdolku povidla. Má se ukázat – nebo ne?

„Propána, snad se mu něco nestalo?“ slyší babičku.

Kubovi je babičky nakonec líto. Vykoukne z vikýře.

„Já jsem tady!“ zavolá.

„Kubo!“ Táta i babička zvednou hlavu. „Co tam děláš? Polez dolů.“

Kuba se ale nehýbá.

„Nepolezu!“ zamračí se. „Já nikam nepojedu.“

Táta Kubovi zahrozí prstem. „Nezlob, nebo si tam pro tebe dojdu.“

Kuba se mračí. Ani se nepohne. Sedí ve vikýři a kouká na dvorek. Na překvapenou babičku, tátu i Ajaxe. Ajax vrtí ocasem a má vyplazený jazyk. Zvědavě hledí na svého kamaráda Kubu. Je mu divné, že je takhle vysoko. Ve vikýři se objeví Mikeš. Ajax blafne. Rád by Mikeše prohnal, avšak ten se mu z té výšky jenom posmívá. Dobře ví, že Ajax na půdu nevyleze.

„Kubo, slez. Tatínek si pro tebe přijel. Ty nejsi rád?“ povídá babička.